

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: B. V. R., t. č. pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 1. 4. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2025, č. j. OAM-285/BA-BA07-BA03-Z-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 6. 3. 2025 byla kontrolována totožnost žalobce policií ČR, kdy se pokusil z místa kontroly utéct. Žalobce se neprokázal žádným dokladem totožnosti a svou totožnost odmítl sdělit, čímž vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně. S žalobcem bylo zahájeno správní řízení za účelem správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Poté dne 11. 3. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 13. 3. 2025, č. j. OAM-285/BA-BA07-BA03-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon**

o azylu) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 28. 6. 2025.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby vytýkal žalobce žalovanému nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť měl žalovaný vycházet z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnit obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce a pregnantně vysvětlil, proč se uchýlil k jeho zajištění. Dále žalobce vyjádřil nesouhlas s tvrzeními žalovaného ohledně opakovaného dopouštění se protiprávního jednání a lhostejnosti ke správnímu řízení. Žalobce připustil, že na území ČR pobýval po uplynutí doby k vycestování, avšak na obstarání cestovního dokladu a vycestování neměl dostatek finančních prostředků a nevěděl, jak má svou situaci řešit. Dále žalobce sdělil, že aktuálně již nemá zajištěno bydlení, avšak jako žadatel o mezinárodní ochranu může pobývat v pobytovém středisku a nemusí být omezen na osobní svobodě. Bydlení v Pobytém středisku Jezová tak skýtá i záruku, že mu bude doručována pošta, bude tedy kontaktní, nebude se vyhýbat správním úkonům a bude plně spolupracovat se správními orgány. Současně dle tvrzení žalobce učinil žalovaný rozhodnutí nepřezkoumatelným a nedostatečně odůvodněným ve vztahu ke stanovené délce zajištění, kterou považuje žalobce za nepřiměřenou, stejně jako nepřiměřeně zasahující do jeho soukromého života. Dle žalobce je jeho zajištění nezákonné, neboť jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala naprostou nezbytnost jeho zajištění. Žalobce vyjádřil své přesvědčení o tom, že v jeho případě byly okolnosti, které odůvodňovaly uložení zvláštního opatření dle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o azylu. Žalobce rovněž tvrdil rozpor napadeného rozhodnutí s judikaturou NSS, která ukládá zvážit majetkové, osobní a rodinné poměry cizince a přiměřenost zásahu, jakož i charakter porušení jeho povinností, když při samotném hodnocení možnosti uložení zvláštního opatření pak uvedené korektivy nezohlednil dostatečně. K argumentaci žalovaného ohledně nemožnosti uložení zvláštního opatření žalobce dále uvedl, že tato je zcela v rozporu s obsahem správního spisu, skutečným stavem věci a konkrétními okolnostmi případu. Rozhodování žalovaného dle žalobce nese znaky svévole. Odůvodnění o nemožnosti uložení zvláštních opatření pak bylo naprosto obecné, z velké části odkazující pouze na běžně známou praxi žalovaného. Dále žalobce uvedl, že je žalovaný povinen při rozhodování výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude chovat do budoucna protiprávně, tedy jak konkrétně by mařil nebo ztěžoval výkon rozhodnutí či uvedl nepravdivé informace, když se naopak sám dostavil na oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha. A až na základě těchto pregnantně vyjádřených a pojmenovaných obav pak může učinit závěr, že je nezbytné přistoupit k zásahu do osobní svobody žalobce. V tomto ohledu se ostatně již několikrát vyjadřoval NSS, který mj. judikoval, že samotný nelegální vstup či pobyt na území ČR ještě nezakládá nezbytnost zajištění cizince. Závěrem žalobce sdělil, že nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, kdy příkladem takového přístupu je právě napadené rozhodnutí, dle něhož je důvodem k zajištění fakticky pouze již to, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 7. 4. 2025 žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí a má za to, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Popsal zde skutkový stav a zdůvodnil, z jakých

důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dále žalovaný shrnul dosavadně zjištěný skutkový stav věci, na jehož základě dospěl k závěru, že v případě žalobce je zřejmé, že existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhoštění se vyhnout. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění a že z důvodu jeho jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné, a proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil k jeho zajištění a umístění v ZZC. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující. Dne 6. 3. 2025 byla kontrolována totožnost žalobce, přičemž tento se pokusil z místa kontroly utéct. Žalobce se neprokázal žádným dokladem totožnosti a svou totožnost odmítl sdělit, čímž vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 7. 3. 2025 žalobce mimo jiné sdělil, že žádá tlumočnicka do Vietnamského jazyka, nežádá přítomnost právního zástupce a že je schopen sepsání protokolu, na zbylé otázky odmítl odpovídat. Rovněž žalobce odmítl uvést svou totožnost, stejně jako jakékoliv údaje směřující k jeho ztotožnění. Ještě téhož dne žalobce uvedl, že má v mobilním telefonu číslo na právního zástupce, kterého chce vyrozumět. Žalobce uvedl telefonní číslo X., kdy bylo zjištěno, že se jedná o telefonní číslo Mgr. M. S., který sdělil, že o cizinci na OCP Praha nic neví. Téhož dne v 16:00 hod. se na OCP Praha dostavil Mgr. S., jemuž bylo umožněno hovořit s žalobcem. Následně bylo Mgr. S. sděleno, že ho včerejšího dne kontaktoval někdo z rodiny žalobce s žádostí o pomoc, kdy měli celou věc řešit v příštím týdnu, dále sdělil, že žalobce nezná a je dohodnut s rodinou, že prozatím jeho služeb není potřeba. Na základě těchto zjištění bylo s cizincem dne 7. 3. 2025 zahájeno správní řízení za účelem správního vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 zákona o pobytu cizinců. V rámci správního řízení byl s žalobcem dne 7. 3. 2025 za přítomnosti tlumočnicka do vietnamského jazyka sepsán Protokol o výsledku účastníka správního řízení, ve kterém žalobce sdělil, že žádá tlumočnicka do vietnamského jazyka, nežádá přítomnost právního zástupce a je schopen sepsání protokolu, v případě zbylých otázek odmítl vypovídat. V závěru protokolu pouze uvedl, že odmítá vypovídat bez porady s rodinou, kdy správnímu orgánu odmítl sdělit jakékoliv informace ke své rodině. Žalobce byl zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona o pobytu cizinců. Poté dne 11. 3. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, kde uvedl svou identitu a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 13. 3. 2025, č. j. OAM-285/BA-BA07-BA03-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu

zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 28. 6. 2025.

8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.
9. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
11. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně v době pobytu na území ČR, ač prokazatelně na území ČR nějakou dobu již pobýval; žádost podal až po zadržení Policií ČR, ač po celou dobu pobytu se pohyboval na území ČR volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008–48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatelí brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, s tím, že tyto uvedl konkrétně na straně 3 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl zejména vědomý nelegální pobyt žalobce na území ČR, zahájené řízení o uložení správního vyhoštění, uvádění odlišných informací – nedůvěryhodnost, nespolupráce se právními orgány, absence cestovního dokladu, snaha uprchnout před správními orgány. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí domáhal. K uvedenému soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela

volně do doby svého zadržení a poté zajištění, tudíž mohl svou žádost podat kdykoliv dříve; neposkytnutí potřebných údajů. Jeho přístup pak ovšem nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

12. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na svůj případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 3-4 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (vědomý pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, nespolupráce se správními orgány, pokus o útěk před správními orgány, absence hlášeného místa pobytu) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpřetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu ČR a vysoké rizikovosti skrývání či útěku žalobce, jak tomu učinil již v minulosti. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále vyloučil aplikaci jednotlivých druhů zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Ve vztahu k § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu uvedl, že žalobce nesdělil, jaký má či nemá na území ČR majetek, zda disponuje nějakými finančními prostředky a ani možnosti si je obstarat. Současně svým postojem znemožnil žalobce žalovanému, aby tyto informace obstaral a posoudil. V této souvislosti žalovaný tudíž spatřoval nemožnost uložení výše zmiňovaného opatření, neboť docházení na pracoviště správního orgánu by vyžadovalo finanční náklady, kterými žalobce nejpravděpodobněji nedisponuje. Rovněž žalovaný spatřoval nedostatečnou záruku v absenci hlášeného místa pobytu žalobce. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán zdůraznil, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotýčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotýčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil z vlastních zdrojů. Nelze ani vyloučit, že v případě uložení zvláštního opatření by se žalobce opět nepokusil žít mimo dohled správních orgánů a uprchnout z jejich dosahu. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností, což je doloženo žalobcovou neochotou spolupracovat se správními orgány.
13. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a

jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016 -56. Žalovaný v rozhodnutí výslovně uvedl, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že neskytá záruku plnění uložených povinností.

14. S ohledem na výše uvedené se tak jeví jako zcela lichá i námitka žalobce, jíž vytýká žalovanému obecnost napadeného rozhodnutí. Díkce ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jasně a srozumitelně stanovuje pravidla, za jejichž naplnění může být cizinec zajištěn. Z obsahu předmětného ustanovení rovněž vyplývá, že jeho obsah nedopadá pouze na cizince pobývající na území ČR nelegálně, nýbrž k těmto okolnostem je nutné přidružit i další okolnosti, jimiž jsou např. podání žádosti o mezinárodní ochranu v ZZC, existence hrozby realizace správního vyhoštění a skutečnost, že žalobce mohl požádat o mezinárodní ochranu dříve. Jelikož veškeré tyto individuální okolnosti a skutečnosti byly v případě žalobce naplněny a zohledněny, nemůže se jednat o obecné rozhodnutí dopadající na každého nelegálně pobývajícího cizince na území ČR, nýbrž na určitou skupinu cizinců, kteří splňují výše uvedené podmínky pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Skutečnost, že rozhodnutí bývají mnohdy velmi podobná, je zapříčiněno podobností skutkového stavu nezbytného pro aplikaci příslušného ustanovení zákona o azylu. S ohledem na uvedené soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je paušálně odůvodněné, neboť je zřejmé, že žalovaným byly vzaty v úvahu a zhodnoceny individuální okolnosti týkající se žalobce.
15. Co se týče tvrzení žalobce o jeho rodinných vazbách na území ČR a nepřiměřeném zásahu do této sféry jeho života z důvodu jeho zajištění, konstatuje soud následující. Žalobce v průběhu správního řízení ani nyní v projednávané žalobě neuvedl žádné rodinné vazby na území ČR, stejně jako neuvedl žádné jiné osobní informace, které by žalovanému, stejně jako nyní soudu poskytly příležitost tyto posoudit a vyhodnotit. Tím, že žalobce odmítl v průběhu řízení před správními orgány uvést jakékoliv informace, sám svým počínáním znemožnil správním orgánům a nyní i soudu posoudit jeho situaci více individuálně s přihlédnutím k těmto ryze osobním faktorům, a proto musí nyní nést následky svého počínání.
16. Správní orgán se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že bude žádost žalobce posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto stanovil žalovaný dobu trvání zajištění žalobce v zákonem stanovené lhůtě 110 dnů. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Žalovaný zejména podrobně rozebral jednotlivé kroky a úvahy, které ho vedly ke stanovení délky zajištění, následovně: upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany předpokládá ukončení řízení ve lhůtě 90-ti dní, případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v ZZC bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní a průměrná celková 5denní lhůta na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení. Z odůvodnění délky trvání zajištění je patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení délky doby zajištění žalobce přistoupeno. V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou. Co se týče stanovení

doby zajištění v tomto rozsahu, lze konstatovat, že byla takto stanovená doba dosud prejudikována jako přezkoumatelná i přípustná, pokud se skládá z doby 90 dnů předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně, prodloužené o 15 dnů v souvislosti s lhůtou pro podání žaloby a prodloužené o dalších 5 dnů odpovídajících době potřebné pro doručování v rámci soudního řízení (srov. judikaturu cit. v rozsudku NSS č. j. 9 Azs 38/2024-50 ze dne 14. 3. 2024, odst. 23–24). Těto prejudikatuře odpovídají nyní přezkoumávané úvahy žalovaného i okolnosti případu žalobce.

17. Závěrem soud reaguje na některá tvrzení žalobce uvedená v žalobě, např. ohrazení žalobce proti některým tvrzením – opakované dopouštění se protiprávního jednání, lhostejnost či tvrzení o dostavení se na oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha, kdy tato zmíněná tvrzení uvádí na pravou míru, resp. konstatuje, že se v napadeném rozhodnutí nenachází a zřejmě se jedná o pozůstatky konceptu jiné žaloby, kdy tato tvrzení byla použita při sepisu jiné žaloby. Z toho důvodu se jimi soud nezabýval, neboť se netýkají nyní souzené věci.
18. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 17. dubna 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně